

HỒI 11

Một tiếng quát lạnh lạnh đã ngăn cản thế lao như điên cuồng của Trình Lập Dân, Bạch Văn mặt đầy sát cơ, tay cầm một thanh trường kiếm sáng lóa, mũi kiếm trở vào ngực một thiếu nữ tóc tai rối bời, y phục sộc sếch, tay chân bị trói vào một chiếc giá gỗ, lạnh lùng nói:

- Trình Lập Dân, chỉ cần ngươi tiến thêm bước nữa, bốn cô nương sẽ xuyên thủng ngực ả ta ngay.

Trình Lập Dân tức giận đến hai mắt trợn trừng, nhất thời vô kế khả thi.

Thì ra thiếu nữ bị trói vào giá gỗ ấy chính là Lãnh Văn Anh. Hồi lâu, Trình Lập Dân cố nén niềm căm phẫn và lo lắng trong lòng, lạnh lùng nói:

- Bạch cô nương, cô nương dùng tính mạng một thiếu nữ không còn sức phản kháng uy hiếp tại hạ, thật ra có dụng ý gì?

Bạch Văn bĩu môi:

- Trình Lập Dân, ngươi biết rõ mà còn hỏi!

- Tại hạ ngu muội, không hiểu thâm ý của cô nương.

Bạch Văn đánh giọng:

- Hiện ra Tàng Chân Đồ, trao ra Tử Anh Kiếm!

- Sau khi hiện ra Tàng Chân Đồ và Tử Anh Kiếm, phải chăng có thể lập tức trả tự do cho Lãnh cô nương?

- Lẽ đương nhiên!

- Vậy hãy thả Lãnh cô nương ra trước!

- Đâu đơn giản vậy!

- Vậy chứ ý Bạch cô nương thế nào?

- Hiện đồ trao kiếm trước!

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ chốc lát:

- Bạch cô nương không chịu tin tại hạ, tại hạ làm sao có thể tin Bạch cô nương? Nếu tại hạ hiển đồ trao kiếm xong, Bạch cô nương không chịu thả...

Bạch Văn lạnh lùng ngắt lời:

- Chỉ cần ngươi có thể nhẫn tâm để cho người yêu chết thảm trước mắt ngươi, bốn cô nương tuyệt đối không ép buộc.

Một vẻ đau khổ tột cùng thoáng qua trên mặt Trình Lập Dân, chàng cúi đầu suy nghĩ, nhất thời không biết phải xử trí thế nào.

Lúc này, Lãnh Văn Anh với giọng ồ ề thê thiết nói:

- Dân ca, đừng bận tâm đến sự sống chết của tiểu muội, hãy đi đi!

Từng tiếng nói của Lãnh Văn Anh như từng mũi dao nhọn đâm vào tim Trình Lập Dân, khiến chàng đau khổ tột cùng, nhưng vô hình trung cũng cho chàng vô vàn dũng khí, chàng nghiêng răng cắn hờn nói:

- Thôi được, tại hạ bằng lòng!

Trên gương mặt lạnh lùng của Bạch Văn thoáng hiện một nụ cười thắng lợi.

Nhưng Lãnh Văn Anh run giọng nói:

- Dân ca... không thể...

Lời nói của Lãnh Văn Anh vốn là ngăn cản hành động của Trình Lập Dân, nhưng không ngờ lại phát sinh hiệu quả tương phản, càng khiến cho Trình Lập Dân quyết tâm hơn.

Chàng oai phong lẫm liệt tiến tới một bước, cao giọng nói:

- Bạch cô nương, có một điều tại hạ phải nói rõ trước, Tàng Chân Đồ hiện có trên mình tại hạ không phải là bức mà giới võ lâm đồn đại, mà là một bức khác có giá trị cao hơn.

Bạch Văn mắt rục lên:

- Còn có một bức có giá trị cao hơn ư?

- Không sai!

- Còn bức trước kia đâu?

- Đã bị người lấy mất rồi, Tử Anh Kiếm chính là một trong số bảo vật của bức Tàng Chân Đồ ấy!

- Chính ngươi đã lấy ư?

- Không phải!
- Vậy người đó là ai?
- Việc ấy không nằm trong sự thỏa hiệp giữa chúng ta!

Bạch Văn nhếch môi, lạnh lùng chìa tay ra nói:

- Thôi được, đưa đây!

Trình Lập Dân đưa mắt nhìn Lãnh Văn Anh đang bị trói, trầm giọng nói:

- Trước khi hiến đồ trao kiếm, tại hạ có vài lời cảnh cáo cô nương.

Bạch Văn cười khẩy:

- Trình Lập Dân, đừng quên lúc này kẻ chiếm ưu thế không phải là ngươi!

Trình Lập Dân trả đũa:

- Bạch cô nương rất lấy làm vinh dự về hành vi của mình lúc này phải không?

Bạch Văn nhướng mày:

- Binh bất yếm trá, sự đấu trí và đấu lực trong võ lâm đều bằng vào sở trường của mỗi người, người khỏi cần mai mỉa, Bạch Văn này trước nay làm việc gì chỉ cần đạt được mục đích, bất chấp thủ đoạn.

Ngung chốc lát, thoáng bĩu môi nói tiếp:

- Giờ đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, thật ra ngươi còn có những lời cảnh cáo gì cứ nói ra đi!

Trình Lập Dân cao giọng:

- Thật ra cũng rất đơn giản, thứ nhất là sau khi Trình mỗ hiến đồ trao kiếm, cô nương phải bảo đảm Lãnh cô nương không may thương tổn, và không được ngấm giở trò trên người cô nương ấy, nếu không, hôm nay Trình mỗ sẽ đại khai sát giới.

Bạch Văn mỉm cười:

- Điều ấy bốn cô nương có thể bảo đảm, nhưng bốn cô nương phải nói rõ trước, sở dĩ bốn cô nương bảo đảm như vậy tuyệt đối không phải sợ ngươi đại khai sát giới. Nói một cách khách sáo hơn, đừng tưởng ngươi vừa rồi có thể thoát khỏi Thất Tinh Trận của bốn giáo là nghĩ mình tài giỏi, nếu bốn cô nương đích thân ra tay, chưa chắc ngươi thắng nổi bốn cô nương.

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Thứ nhì là Tàng Chân Đồ với Tử Anh Kiếm chẳng những là chí bảo của sư môn Trình mỗ, mà còn liên quan đến kiếp vận võ lâm, Trình mỗ tuy trao ra dưới sự uy hiếp của cô nương, nhưng một khi Lãnh cô nương khôi phục tự do, Trình mỗ phải bằng vào võ công của bản môn thân đoạt về từ tay cô nương.

Bạch Văn cười khinh miệt:

- Người nói dễ dàng quá, chỉ sợ người vĩnh viễn cũng không có cơ hội đoạt về thôi!

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Hãy chờ xem!

Bạch Văn cười khanh khách:

- Bốn cô nương đã nói người không có cơ hội là không có cơ hội. Hãy nghe đây, trước khi hiến đồ trao kiếm, người phải tự điểm ba đại yếu huyết Khí Hải, Trung Cực và Cự Khuyết của mình.

Trình Lập Dân giật mình, thầm nghĩ rằng, mắt rục sát cơ nói:

- Bạch Văn, sao người không bảo Trình mỗ hoành kiếm tự tuyệt?

Bạch Văn thần nhiên cười nói:

- Đâu nghiêm trọng đến vậy!

Trình Lập Dân cố nén lửa giận trong lòng trầm giọng nói:

- Đừng bức người thái quá, người biết là bức bách người ta đến đường cùng sẽ có hậu quả thế nào không?

Bạch Văn cười nhạt:

- Bất luận hậu quả thế nào, người cũng không thể thoát khỏi tay bốn cô nương.

Trình Lập Dân co tay búng vào chuôi Tử Anh Kiếm, mắt rục thần quang nói:

- Cùng lắm là người giết chết Lãnh cô nương trước, Trình mỗ giết sạch bọn các người rồi với thân tuần tình...

Bạch Văn cười khanh khách:

- Ôi chào! Người thật là đa tình!

Thoáng ngưng lời, nghiêm mặt nói tiếp:

- Nhưng người đừng quên sự sống chết của lệnh tôn Thiết Tú Kim Long Trình Trấn Nam với lệnh nghĩa thúc Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình hãy còn ở trong tay bốn giáo. Người tuần tình như vậy tuy giành được tiếng thơm, nhưng cũng mắc phải tội danh bất hiếu.

Trình Lập Dân nghe vậy, bàng hoàng như bị sét đánh, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Bạch Văn nói tiếp:

- Tục ngữ có câu: "Giữ được rừng xanh, chẳng lo thiếu củi". Trình Lập Dân, người là người thông minh, hẳn biết đạo lý bậc đại trượng phu có thể co mà cũng có thể duỗi, chỉ cần giữ được tính mạng, sau này người vẫn còn nhiều cơ hội báo thù tiết hận, hà tất cố chấp như vậy?

Nếu những lời ấy thốt ra từ miệng một người khác, Trình Lập Dân còn có thể cân nhắc chấp nhận, nhưng người nói đây lại là đối đầu sống chết của chàng. Hơn nữa, người này tính tình lạnh lùng tàn bạo, quỷ kế đa đoan, chỉ cần đạt mục đích, bất chấp thủ đoạn, chàng có thể tin được không? Vạn nhất y thị đạt được mục đích rồi nuốt lời, vẫn giết chết chàng và Lãnh Văn Anh, vậy thì giúp ích được gì cho phụ thân và nghĩa thúc chàng? Còn như chàng bất chấp sự uy hiếp này, trơ mắt nhìn Lãnh Văn Anh thảm tử, và phụ thân với nghĩa thúc cũng sẽ táng mạng trong tay bọn ma đầu, mai kia cho dù chàng chữa khỏi được chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, giết sạch bọn người đã hãm hại phụ thân, nghĩa thúc và Lãnh Văn Anh, vết thương lòng của chàng có thể bù đắp hay không? Nỗi ân hận trong lòng có thể xóa bỏ hay không? Người đời có thông cảm cho nỗi khổ tâm của chàng hay không?

Bao vấn đề khó khăn vây chặt tâm tư chàng, nhất thời thật không sao nghĩ ra được một biện pháp ổn thỏa.

Trình Lập Dân đang chau chặt mày suy tư, Bạch Văn lại cười nhạt nói:

- Trình Lập Dân, có lẽ đây là một vấn đề cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, bốn cô nương có thể cho người thời gian một tuần trà.

Trình Lập Dân nghĩ mãi vẫn không tìm ra được một biện pháp lưỡng toàn, sau cùng chàng bầm bụng quyết định chấp nhận sự an bài của số mệnh, tự điểm huyệt đạo, hiến đồ trao kiếm.

Ngay khi chàng hai tay giơ lên, cắn răng vung chỉ, từ từ điểm vào ba yếu huyệt Khí Hải, Trung Cực và Cự Khuyết, bỗng nghe một tiếng nói yếu ớt len vào tai:

- Tiểu tử, dừng tay!

Trình Lập Dân giật mình, lập tức buông tay xuống.

Bạch Văn mặt vốn đã lộ vẻ vui mừng, cũng liền biến sắc mặt, cười nhạt nói:

- Cũng được, ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ, nhưng hôm nay ngươi không còn con đường nào khác nữa, kể thừ thời vụ mới là tuần kiệt, hơn nữa ngươi chẳng qua chỉ là tạm thời khuất tất, bốn cô nương cam đoan nói là giữ lời.

Trong khi Bạch Văn nói, tiếng nói yếu ớt lại tiếp tục truyền vào tai Trình Lập Dân:

- Người bị trói đó là Lãnh Văn Anh giả, ngươi đừng chấp nhận sự uy hiếp của yêu nữ ấy, còn lệnh tôn và lệnh nghĩa thúc hiện cũng chưa nguy hiểm đến tính mạng, càng không phải sợ ả ta uy hiếp, hiện việc cần gấp nhất của ngươi là nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này, nhưng quanh đây trong vòng mười dặm đầy rẫy cao thủ của Thái Cực Giáo. Và bên ngoài vòng vây còn có nhân vật võ lâm của các môn phái và không có ai là không đang lo tìm bắt ngươi, chỉ có phía tây nam là một vách núi cheo leo và cao đến ngàn trượng, không người canh giữ. Để tránh sự xung đột không cần thiết, ngươi hãy thoát thân về phía tây nam, đã có người chuẩn bị sẵn dây leo cho ngươi ở trên đỉnh núi, ngươi hãy đi mau! Nhớ lấy, sau khi lên đến đỉnh núi, nếu còn có kẻ chặn đường, ngươi không được có lòng dạ phụ nhân, phải mạnh dạn hạ sát thủ mới được.

Trình Lập Dân vừa lắng nghe tiếng truyền âm thần bí ấy, vừa giả vờ chau mày suy tư để Bạch Văn khỏi sinh nghi, vừa tìm kiếm người bí mật truyền âm.

Nhưng chàng đã thất vọng, cho đến khi người truyền âm dứt lời, chàng vẫn chưa phát hiện ra người ấy.

Mặc dù chàng đã nhận ra phương hướng chính xác, truyền âm đến từ một trong năm lão nhân áo xanh của Thái Cực Giáo, nhưng họ cách chàng không đầy năm trượng, với công lực của chàng hiện nay, trong bóng tối còn có thể nhìn thấy rõ ngũ quan của năm người, chỉ thấy năm lão nhân áo xanh thấy đều bặm chặt môi, không hề mấp má, và vẻ mặt cũng đều lạnh lùng, chỉ có một người gầy bé là với đôi mắt he hé nhìn chàng.

Chả lẽ tiếng truyền âm là của lão nhân áo xanh gầy bé này?

Nếu đúng, công phu này không phải thuật truyền âm nhập mật hay thiên lý truyền âm thông thường, mà là Tuệ Quang Tâm Ngữ, một tuyệt kỹ phật môn còn cao hơn truyền âm nhập mật và thiên lý truyền âm một bậc.

Ông ấy thật ra là ai?

Vì sao có công lực như vậy mà lại gia nhập vào Thái Cực Giáo?

Phải chăng đó là cam bẫy của Bạch Văn?

Trình Lập Dân đang suy ngẫm, đôi mắt he hé của lão nhân áo xanh gầy bé bỗng mở to, chàng lại nghe tiếng yếu ớt nói:

- Tiểu tử, ngươi mà không nhân lúc trời tối thoát thân, trời sáng là nửa bước khó rời đấy!

Trình Lập Dân rung động cõi lòng, thầm nhủ:

- Đẳng nào mình cũng không có lương sách khác, thôi thì tạm tin ông ta một lần vậy!

Chợt linh quang lóe lên, nhũ tiếp:

- Mình chỉ cần xác minh Lãnh Văn Anh này là thật hay giả thì có thể quyết định hành động chứ gì?

Thế là, chàng mắt rực thần quang nhìn chột vào Lãnh Văn Anh nói:

- Anh muội!

Lãnh Văn Anh vẫn thê thiết nói:

- Tiểu muội đã bảo Dân ca đừng màng đến sự sống chết của tiểu muội rồi... hãy sớm rời khỏi đây thì hơn... Dân ca... hãy nhớ bảo thù cho... tiểu muội...

Trình Lập Dân bỗng hỏi:

- Anh muội còn nhớ lúc chúng ta hạ sơn, điều cuối cùng mà gia gia râu dài đã dặn bảo đó là gì không?

Lãnh Văn Anh ngạc nhiên:

- Dân ca trong lúc này còn hỏi chuyện ấy chi vậy?

Trình Lập Dân giọng trịnh trọng:

- Chuyện ấy rất quan trọng, ngu ca nhất thời không sao nhớ ra được!

Lãnh Văn Anh ấp úng:

- Tiểu muội... tiểu muội cũng không nhớ ra được...

Bạch Văn như nhận ra sự việc đã đổi khác, liền đánh mặt nói:

- Trình Lập Dân, ngươi không nhận thấy là mình hời quá thừa thãi hay sao?

Lúc này Trình Lập Dân đã triệt để khẳng định Lãnh Văn Anh này là giả mạo, mặc dù gương mặt và vẻ bi thiết rất giống, nhưng nhìn kỹ thì ánh mắt của đối phương không hề có chân tình, và đôi mắt cũng không trắng đen rõ ràng và trong sáng như Lãnh Văn Anh...

Trình Lập Dân sau khi hiểu ra sự thật, đưa mắt nhìn Bạch Văn, cười khẩy nói:

- Bạch cô nương đã uống phí tâm cơ rồi, thật đáng tiếc! Chúng ta sẽ có ngày gặp lại, Trình mỗ xin cáo từ!

Dứt lời, bóng tím nhấp nháy, Trình Lập Dân đã ra xa hơn mười trượng, rồi loáng cái đã mất dạng trong bóng đêm mịt mùng.

Biến cố bất ngờ ấy đã khiến Bạch Văn dù tinh ranh đến mấy cũng không khỏi bối rối, nhất thời không biết xử trí thế nào, nhưng khi y thị thấy Trình Lập Dân đi về hướng tây nam núi cao ngàn trượng, bèn buông tiếng cười khẩy lẩm bẩm:

- Cho dù ngươi nhận ra sớm, nhưng vẫn không sao thoát khỏi lòng bàn tay của bốn cô nương.

Trình Lập Dân tin chắc người truyền âm với mình quả là có thiện ý, nên sau khi rời khỏi hiện trường, lập tức thi triển Vô Ảnh thân pháp phóng đi về phía ngọn núi cao chót vót ở phía nam.

Vô Ảnh thân pháp quả không hổ là một tuyệt kỹ hiếm thế, với công lực của Trình Lập Dân lúc này, khi thi triển chỉ thấy một bóng người như thể tia chớp phóng đi trong rừng cây, không sao nhìn rõ được tướng mạo.

Chỉ chốc lát, Trình Lập Dân đã lên đến đỉnh núi, lúc này đêm đã gần tàn, trời tối mịt, đó là khoảng thời gian tối nhất trước khi trời sáng.

Trình Lập Dân hít sâu vào một hơi không khí trong lành, đề ném sự rối rắm trong lòng, đưa mắt nhìn quanh, không thấy có bóng người, lại nhìn về phía kia núi, toàn là vách đá bóng nhẵn, tối mịt sâu không thấy đáy.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Quả nhiên là một tuyệt lộ, thảo nào không có kẻ địch canh chừng, có điều là không biết vị tiền bối truyền âm chỉ điểm kia...

Chàng bỗng như có sự phát giác, quay phắt người, kinh ngạc buột miệng kêu lên:

- Ủa... Bạch cô nương...

Một thiếu nữ tuổi chùng đôi mươi đang đứng bên một tảng đá to ngoài năm trượng, nàng với bộ y phục màu xanh bó sát người, khăn choàng cũng màu xanh, gió đêm thổi tung mái tóc dài phủ vai của nàng, trông hệt như một cành hoa Thủy Tiên, hết sức thanh cao thoát tục.

Nàng chính là Bạch Mẫn, bào muội của Bạch Văn và cũng là ái đồ của giáo chủ Thái Cực Giáo, đã từng hai lần giải nguy cho Trình Lập Dân, nhưng Trình Lập Dân chưa từng gặp mặt nàng, thoát nhìn cứ tưởng là Bạch Văn.

- Cô nương... chẳng phải là Bạch Văn ư?

Trình Lập Dân quả nhiên đã nhận lầm người.

Bạch Mẫn tha thuột đi đến trước mặt Trình Lập Dân, nhoẽn cười nói:

- Tiểu nữ là Bạch Mẫn, muội muội của tỷ tỷ ấy!

- Chính cô nương đã hai lần cứu tại hạ phải không?

- Thời gian cấp bách, chúng ta tạm dẹp qua chuyện ấy...

Bạch Mẫn ngoắc tay, quay người đi trước dẫn đường, nói tiếp:

- Trình thiếu hiệp, trời sắp sáng rồi, thiếu hiệp nên lập tức rời khỏi đây thì hơn!

Trình Lập Dân thơ thẩn đi theo sau Bạch Mẫn, từng làn hương thơm đặc thù của thiếu nữ len vào mũi, khiến lòng chàng dậy lên một cảm giác rất kỳ lạ, tâm trạng vốn đã rối rắm càng thêm rối rắm và băng khuâng...

Hai người lặng lẽ đi một hồi, Bạch Mẫn dừng lại, đưa tay chỉ một sợi dây thừng thông sẵn trên vách núi và nói:

- Sợi dây thừng này đủ sức chịu đựng hai người cùng lúc trèo xuống, giờ tiểu nữ xuống trước, thiếu hiệp theo sau.

Trình Lập Dân thoáng trầm ngâm:

- Chúng ta xuống dưới, bọn họ cũng sẽ theo dây thừng đuổi theo còn gì?

Bạch Mẫn mỉm cười:

- Tiểu nữ đã có sắp đặt rồi...

Thoáng dừng, cất tiếng gọi:

- Trương Hòe!

Một đại hán y phục thợ săn từ sau một tảng đá to bước ra, đi đến trước mặt Bạch Mẫn, khom mình thi lễ nói:

- Cô nương có gì dạy bảo?

Bạch Mẫn mỉm cười:

- Lát nữa ta với vị công tử này xuống dưới, khi nào ngươi thấy sợi dây thừng này buông lỏng và đưa sang trái, hãy tức khắc chặt đứt, biết chưa?

Gã thợ săn cung kính đáp:

- Tiểu nhân biết rồi!

- Những gì ta đã nói với ngươi trước đây, ngươi đã nhớ cả rồi chứ?

- Vâng! Tiểu nhân nhớ cả rồi!

Bạch Mẫn quay sang Trình Lập Dân mỉm cười nói:

- Giờ thiếu hiệp đã yên tâm rồi chứ?

Trình Lập Dân lòng hết sức cảm khái nói:

- Bạch cô nương, đây là thợ săn mà cô nương đã thuê sẵn ư?

Bạch Mẫn gật đầu:

- Vâng!

- Sau khi chúng ta xuống dưới, sự an toàn của y chẳng phải rất đáng lo ngại ư?

- Không đâu, y là thợ săn sinh trưởng tại đây, rất quen đường thuộc lối, sau khi chúng ta đi khỏi, y sẽ đi vòng đường khác rời khỏi ngọn núi này, dù có gặp người trong giới võ lâm cũng không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Trình Lập Dân thở phào:

- Cầu mong như vậy!

Hai người nhìn nhau cười, rồi Bạch Mẫn dẫn trước đu dây xuống vách núi.

Hai người đều có khinh công trác tuyệt, nhẹ nhàng đu theo dây mây tụt xuống, chừng thời gian một tuần trà đã xuống đến chân núi.

Hai người cùng thở ra một hơi dài, Bạch Mẫn lập tức tay cầm dây mây giật mạnh sang trái, chốc lát sau, cả sợi dây thừng đã rơi xuống.

Trời hửng sáng, loáng thoáng có thể nhìn thấy nơi đây là một sơn cốc, sương giăng mịt mù, ngược nhìn lên không thấy ánh mặt trời.

Nhưng Bạch Mẫn như rất quen thuộc, nàng kéo lấy sợi dây thừng đi trước dẫn đường và nói:

- Trình thiếu hiệp, hãy đi theo tiểu nữ!

Trình Lập Dân cố nén niềm thắc mắc trong lòng, lẳng lặng theo sau Bạch Mẫn, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, ngoài tiếng bước chân của hai người, chỉ có tiếng lao xao của sợi dây thừng kéo lên trên mặt đất.

Đi được chừng nửa dặm đường, hai người đi vào một thạch động thiên nhiên, Bạch Mẫn bình thân cuộn sợi dây thừng lại, bỏ vào một góc trong thạch động, sau đó nhoẻn cười nói:

- Trình thiếu hiệp đã vất vả suốt cả đêm, hẳn đói rồi phải không?

Dứt lời, nàng ngồi xuống trên cuộn giấy thừng.

Trình Lập Dân ngượng ngùng cười nói:

- Có chút đói, nhưng không nghiêm trọng!

Bạch Mẫn tiện tay từ dưới vách đá sau lưng lấy ra một chiếc túi vải và nói:

- Đây là thịt thú rừng và bánh bao tiểu nữ đã mua của nhà thợ săn kia, tuy đã nguội nhưng cũng có thể ăn đỡ đói. Thiếu hiệp hãy ngồi xuống, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Trình Lập Dân chẳng ngờ đối phương lo nghĩ chu đáo như vậy, nếu mình còn từ chối thì thật quá khách sáo.

Thế là, chàng cũng ngồi xuống đất, đưa tay cầm lấy một chiếc đùi nai, vừa ăn vừa nói:

- Thiện ý của Bạch cô nương ngày hôm nay, thật tại hạ không biết phải báo đáp như thế nào mới phải!

Bạch Mẫn chom chớp đôi mắt sâu lắng, cười heo hắt nói:

- Trình thiếu hiệp nghĩ là tiểu nữ muốn thiếu hiệp báo đáp mới giúp đỡ thiếu hiệp hay sao?

Trình Lập Dân cười ngượng:

- Bạch cô nương tuy có tấm lòng thi ân không mong báo, nhưng tục ngữ có câu "Chịu ơn người giọt nước, phải báo bằng giòng suối", Trình Lập Dân này đã được cô nương bao phen cứu giúp, đại đức không dám báo đáp bằng lời, nhưng tại hạ lúc nào cũng ghi lòng tạc dạ.

Bạch Mẫn thở dài náo nuột:

- Nỗi niềm cảm ân đồ báo của thiếu hiệp e rằng kiếp này khó có thể toại nguyện!

Trình Lập Dân nghe vậy, bất giác buông tiếng thở dài náo nuột.

Những lời ấy của Bạch Mẫn vốn là cảm thán bởi tuyệt chủng của bản thân, không còn sống được bao lâu nữa, nàng chẳng ngờ đó lại khích dậy niềm đau sâu kín trong lòng Trình Lập Dân, nên đã khiến chàng buông tiếng thở dài.

Trình Lập Dân biết rõ lời nói của Bạch Mẫn chỉ là bản thân nàng không còn sống bao lâu trên cõi đời, tuyệt đối không có ý mỉa mai chàng. Trên thực tế, Bạch Mẫn cũng không biết Trình Lập Dân có mang tuyệt chủng bất trị.

Hai người đã là đồng bệnh tương lân, vậy thảo nào chàng chỉ biết lặng thinh thở dài mà thôi.

Đôi thiếu niên nam nữ vận mệnh oái oăm này tuy là lần đầu tiên gặp nhau, không phải lần đầu tiên nói chuyện với nhau, nhưng lảng lảng đối mặt nhau trong thạch động thể này, đó là lần đầu tiên.

Hai người đều cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói, nhất là Trình Lập Dân càng có rất nhiều nghi vấn muốn được giải đáp, nhưng không biết phải nói từ đâu.

Hai người im lặng hồi lâu, Bạch Mẫn trước tiên cố nén nỗi đau trong lòng, cười héo hắt nói:

- Trình thiếu hiệp có biết nguyên nhân vì sao tiểu nữ lại bao lần giúp đỡ thiếu hiệp không?

Trình Lập Dân ngơ ngẩn:

- Không, nhưng đó chính là nỗi thắc mắc tại hạ muốn thỉnh giáo Bạch cô nương mà chưa tiện mở miệng.

Bạch Mẫn thở dài náo nuột:

- Tiểu nữ đã không còn sống được bao lâu ở trên đời, vốn ra trên thế gian này cũng chẳng có gì đáng cho tiểu nữ lưu luyến, sớm chết đi cũng là một giải thoát lớn, nhưng có điều khiến tiểu nữ không thể nhắm mắt là vị ân sư đã bao năm đối xử với tiểu nữ như là từ mẫu, công ơn dưỡng dục của lão nhân gia ấy chưa thể báo đền muôn một, khốn nỗi lão nhân gia ấy lại có hùng tâm to tát, đã sáng lập Thái Cực Giáo, thu nạp những phần tử bại hoại vô lâm, nhiễu loạn thiên hạ. Ôi!

Trình Lập Dân vô vàn cảm khái buột miệng nói:

- Bạch cô nương thấu hiểu đại nghĩa, tại hạ hết sức kính phục. Theo thiên kiến của tại hạ, nếu cô nương dùng lời hay lẽ phải khuyên ngăn lệnh sư, hẳn là có thể ảnh hưởng phần nào ý chí của lệnh sư.

Bạch Mẫn thở dài:

- Trình thiếu hiệp nói đành rằng không sai, nhưng nếu gia sư chịu nghe lời khuyên ngăn của tiểu nữ thì tiểu nữ đâu đến nỗi phải dự tính nước cờ nhằm vào thiếu hiệp này trước khi tiểu nữ chết đi.

Trình Lập Dân lại nghe Bạch Mẫn nói mình là người sắp chết, vốn định hỏi nàng thật ra đã mắc phải tuyệt chứng gì, nhưng lại không tiện mở miệng, bởi nàng là một hoàng hoa khuê nữ, mình đâu tiện soi mói điều bí mật của người ta.

Nhưng lúc này lòng hiếu kỳ thúc đẩy, không sao dằn nén nổi nữa, buột miệng hỏi:

- Bạch cô nương, tại hạ có một điều không biết nặng nhẹ, chẳng biết có nên hỏi hay không?

- Không sao, Trình thiếu hiệp cứ hỏi!

Trình Lập Dân ngập ngừng:

- Bạch... Bạch cô nương tuổi còn trẻ, võ công siêu tuyệt, bề ngoài không có gì khác lạ, vì sao lại cứ... cứ nói là sắp... sắp chết vậy?

Bạch Mẫn khẽ thở dài:

- Vấn đề ấy Trình thiếu hiệp có biết cũng vô ích, không nên hỏi thì hơn!

Bị đối phương từ chối trả lời, Trình Lập Dân cười ngượng ngùng. Bạch Mẫn chậm rãi nói tiếp:

- Võ công của tiểu nữ thấy đều do ân sư truyền thụ, nhưng tiểu nữ còn học được vài trò vật vãn, tuy không nghiêm túc, nhưng đôi khi cũng có chỗ thực dụng, như y lý, bói toán, xem sao, tướng số... đó đều là những môn rất huyền diệu. Khi tiểu nữ cảm thấy không sao đền đáp được thâm ân của ân sư, và không sao ngăn cản được hành động điên cuồng của lão nhân gia ấy, tiểu nữ bắt đầu có một ý nghĩ kỳ lạ, đó là bằng sở học của mình từ trong giới võ lâm tìm ra một khắc tinh của lão nhân gia ấy, sau đó cố hết sức với những ngày còn lại trong đời đào tạo vị khắc tinh ấy...

Bạch Mẫn bỗng ngưng lời, đôi mắt sâu lắng ánh lên một vẻ kỳ lạ, lặng nhìn Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân tò mò hỏi:

- Bạch cô nương đã tìm được khắc tinh ấy rồi ư?

Bạch Mẫn nhẹ gật đầu:

- Vâng!

- Đó là người như thế nào vậy?

- Trình thiếu hiệp có muốn chiêm ngưỡng người ấy không?

- Có cơ hội chiêm ngưỡng kỳ nhân ấy, đó dĩ nhiên là điều mong muốn rồi!

Bạch Mẫn mỉm cười:

- Người ấy xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!

Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Gần ngay trước mắt ư? Trước mắt chỉ có hai chúng ta thôi mà!

Đôi mắt sáng ngời của Bạch Mẫn tự nãy giờ vẫn nhìn chốT vào mặt Trình Lập Dân, giờ mới thu về, thoáng giận dỗi nói:

- Trình thiếu hiệp thật sự không hiểu hãY là giả vờ hồ đồ vậy?

Trình Lập Dân ngưng ngưng:

- Chả lẽ vị khắc tinh mà Bạch cô nương nói đó lại là...

Trình Lập Dân cố ý kéo dài chữ "là", nhưng Bạch Mẫn đã mau mắn tiếp lời:

- Không sai, chính là Trình thiếu hiệp!

Trình Lập Dân trở to mắt:

- Là tại hạ ư?

- Vâng!

Trình Lập Dân tuy đã đoán biết trước, nhưng từ miệng Bạch Mẫn thốt ra, chàng cũng không khỏi sững sốt nói:

- Trình Lập Dân này nào có tài đức gì mà dám nhận sự tin tưởng của cô nương như vậy?

Bạch Mẫn đưa tay lấy một miếng thịt nai, nghiêm túc nói:

- Khi này tiểu nữ đã nói rồi, ngoài võ công tiểu nữ còn biết được mấy trò tạp, giỏi nhất là bốn môn y lý, bói toán, xem sao và tướng số. Đối với kiếp vận liên quan đến toàn thể võ lâm mà nhìn lầm người thì Bạch Mẫn này từ nay sẽ không bao giờ xem tướng số nữa và sẵn sàng móc đi hai mắt để tạ tội với những đồng đạo võ lâm chết uống trong lần kiếp vận này...

Nàng giơ miếng thịt nay trong tay lên, cười nói tiếp:

- Xin mời, thiếu hiệp đừng quên ăn no trước đã!

Trình Lập Dân cắn lấy một miếng thịt nai, khéo léo hỏi:

- Bạch cô nương đã tự tin mình có trình độ tinh thâm về y lý, bói toán, xem sao và tướng số, và luôn miệng nhắc đi nhắc lại là mình không còn sống được bao lâu trên cõi đời nữa, vậy có phải là suy đoán dựa theo bốn môn tuyệt nghệ ấy không?

Bạch Mẫn mỉm cười:

- Thiếu hiệp cố ý lẩn tránh vấn đề chính phải không?

Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Bạch cô nương, nếu như cô nương nhận xét đúng về tại hạ, vậy thì vấn đề mà tại hạ nêu ra lúc này cũng kể được là nằm trong vấn đề chính.

Bạch Mẫn thoáng ngạc nhiên:

- Thiếu hiệp nói vậy nghĩa là sao?

- Tại hạ hy vọng là chuyện không còn sống lâu trên trần thế mà cô nương đã nói chỉ là hư cấu, chỉ là tưởng tượng mà thôi!

Bạch Mẫn mắt ánh lên vẻ kỳ lạ:

- Thiếu hiệp sao lại nghĩ vậy?

Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Vì cô nương không thể chết, và tại hạ cũng không muốn cô nương chết!

Bạch Mẫn trên mặt rục lên một vẻ kỳ lạ, nhưng chỉ trong một thoáng, liền tức thì mặt tối sầm nói:

- Thiếu hiệp tội nghiệp cho mạng sống sắp tàn tạ của tiểu nữ phải không?

Trình Lập Dân quả quyết:

- Không, tại hạ cũng là vì kiếp vận của võ lâm trong tương lai!

Bạch Mẫn băng khuâng:

- Chả lẽ... chả lẽ thiếu hiệp cho là tiểu nữ...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Vâng! Nếu như Trình Lập Dân này đúng như cô nương đã nói, có thể ra sức cho kiếp vận võ lâm trong tương lai, vậy thì cần phải nhờ vào tài năng tuyệt thế và kỳ học uyên bác của cô nương mới có thể đạt được kết quả mong muốn, bởi tại hạ tuy bất tài, nhưng tự biết rõ về mình, bằng vào sức lực xông pha trận mạc còn có thể miễn cưỡng, còn về chuyện tính toán quyết thắng xa vời thì cần phải nhờ vào cô nương mới được. Cô nương hẳn không nghĩ những lời này của tại hạ là không thành thật chứ?

Người nào cũng thích được đề cao, Bạch Mẫn dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng nàng thông tuệ hơn người, niềm khích động trong lòng chỉ một thoáng đã qua đi, khẽ thở dài nói:

- Nguyên nhân mà thiếu hiệp không muốn tiểu nữ chết, đơn thuần chỉ là vì kiếp vận của võ lâm trong tương lai thôi sao?

- Vâng!

- Không phải thương hại ư?

- Tại hạ quả không hề nghĩ vậy!

- Cũng không hề có chút tư tình ư?

Trình Lập Dân chẳng ngờ Bạch Mẫn lại hỏi vậy, bất giác ngẩn người nói:

- Không, về tình nghĩa cá nhân đương nhiên tại hạ cũng không muốn cô nương chết đi...

Bạch Mẫn khẽ thở dài:

- Đa tạ sự quan tâm của thiếu hiệp, nhưng sự thật thì tiểu nữ quả là không còn sống được bao lâu trên trần thế nữa!

Trình Lập Dân vừa định nói, Bạch Mẫn đã tranh trước nói tiếp:

- Bây giờ tiểu nữ xin trả lời câu hỏi của thiếu hiệp, tiểu nữ tuy rất tâm đắc về y lý, bói toán, xem sao và tướng số, nhưng theo truyền thống thì những người tinh tường về các môn này đều không thể áp dụng cho bản thân, tiểu nữ tuy bất chấp vi phạm áp dụng cho bản thân, song kết quả là tiểu nữ tuyệt đối không phải yếu tướng, xem sao và bói toán tuy không rõ ràng, nhưng về y lý thì có thể khẳng định tiểu nữ tối đa chỉ còn sống được hai tháng và... và... Ôi!

Trình Lập Dân hết sức quan tâm chau mày hỏi:

- Cô nương đã am tường y lý, vậy sao không sớm tìm linh dược chữa trị?

Bạch Mẫn thở dài não nuột:

- Đây không phải là vấn đề linh dược có thể giải quyết, trừ phi... trừ phi tiểu nữ có thể... nhưng đó là chuyện có thể gặp mà khó có thể cầu.

Trình Lập Dân tuy không tiện vặn hỏi Bạch Mẫn thật ra đã mắc phải tuyệt chứng gì, nhưng không khỏi nghĩ đến bản thân mình mắc phải tuyệt chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, chỉ còn sống được ba mươi ngày nữa thôi!

Chàng tuy biết rõ bản thân mình cũng sắp chết đến nơi, nhưng không bi quan như Bạch Mẫn, đó có lẽ là do lòng dạ đàn ông và đàn bà khác nhau mà nên.

Một niềm thôi thúc mãnh liệt khiến Trình Lập Dân định thổ lộ với Bạch Mẫn chuyện mình mắc phải chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch và chỉ còn sống được ba mươi ngày, nhưng mình không hề tuyệt vọng, song nghĩ lại, Bạch Mẫn đã bị cái chết ám ảnh, sợ chuyện bất hạnh của mình sẽ tăng thêm niềm bi thương cho nàng.

Im lặng hồi lâu, Trình Lập Dân vẫn không nén nổi với giọng thăm dò hỏi:

- Bạch cô nương hãy xem thử tại hạ có phải yếu tướng không?

Bạch Mẫn đang cúi đầu suy tư, nghe hỏi ngẩng lên nhoẻn cười nói:

- Nếu thiếu hiệp yếu tướng thì tiểu nữ đâu có gửi gắm niềm hy vọng trọng đại như vậy!

- o O o -